

Advent III. vasárnapja – 2012. december 16. – C év

Az első világháború éveiben történt. Egy hideg téli napon az Alpok sziklabércein már jó ideje állóháború folyt az oszták-magyar és az olasz csapatok között. Egy magyar század századosa néhány katonát vett maga mellé, s előrenyomult, hogy kikérelje az ellenséges állásokat. Egészen közel jutottak az olasz lövészárkokhoz, s ott beásták magukat, hogy figyeljék a csapatmozgásokat. Egy fél nap után a százados visszaküldte egyik emberét, hogy hozzon erősítést a századból. Amikor azonban a küldönc visszatért a századhoz, éppen hatalmas hóvihár támadt. Szinte látni, hallani sem lehetett a fagyos, süvöltő szélben. A küldönc üvöltve közölte a többiekkel a százados parancsát. A honvédek nagyon féltek a századosuktól, aki kivételesen kemény, szigorú ember volt. Ezért a lehetetlen időjárás ellenére néhányan mégis nekiindultak a kapaszkodónak, hogy erősítést vigyenek társaiknak. Azonban bármennyire féltek is a tisztjüktől, amikor a hegyerinc feléhez értek, nem mertek tovább mászni. Újabb és újabb hógörgetegek, lavinák zúdultak le mellettük, csaknem elsodorva őket. Ezért inkább visszafordultak és megbújtak lövészárkaik fedezékében. Volt azonban valaki, aki mégiscsak felmászott a századoshoz és társaihoz az előretolt állásba. Egy öreg nénike volt, jól bebugyolálva nagy kendőbe, kosárral a karján. Ő is végighallgatta a küldönc által kiadott parancsot, mert épp akkor érkezett a katonák állomáshelyére, s megtudta belőle, hol tartózkodik most éppen a százados. Az édesanyja volt, aki egy kis alföldi magyar faluból hetek óta úton volt, hogy meglátogassa nagy ideje nem látott fiát. Amikor végre megtudta a parancsból, hogy most éppen hol van a fia, rendkívüli öröm dobogtatta meg a szívét. A rég várt találkozás öröme olyan nagy volt a nénikében, hogy eszébe sem jutott megrettenni a jégtől, lavinától, fagyhaláltól. Addig kapaszkodott, míg szinte holtfáradtan bele nem zuhant az előretolt állás árkába, egyenesen a fia karjaiba.

Amire nem képes a félelem, sőt az összeszorított szájú kötelességtudat sem, arra még mindig képes lehet az öröm! A félelem, a rettegés sok mindenre sarkallhatja az embert, sok mindenre erőt adhat, de ha megszűnik a félelem, elmúlik vele az erőfeszítésre való készség is. A tiszteletreméltó kötelességtudat szintén nagy teljesítményekre sarkallhat, de a legkötelességtudóbb ember is elfáradhat lelkileg, megtorpanhat, ha éppen értelmetlennek érzi azt, amit csinál. Az öröm az, ami a legkitartóbb, legáldozatosabb tettekre képesít minket. Aki örömmel végzi a dolgát, akit az öröm hajt előre, az jut a legmesszebbre. De milyen öröm? Csakis a hiteles, egész lényünket átható és igazi öröm. Mert van, ami nem ilyen? Igen, van. Sokan értik félre és élük meg helytelenül az örömet. Erről szólnak a következő gondolatok: „Valami hiányzik az igazi örömhöz abból a hirtelen támadt jókedvből, ami szétfeszítené ugyan a falakat, de helyreállítani nem tudná újra őket. Amely ordításra készítené ugyan, de jó ideig szétzúzza csendes perceimet. Amely semmire sem figyel, csak magára, az öröme, hiszen most egyedül ez a fontos! Közben összedőlhet a világ, beszűkülhet a történelem, hamuvá válhatnak a templomok, én pedig nem voltam ott a tűzoltásnál, mert én éppen akkor örültem. Az ilyen örömből egyetlen vonás: az irány hiányzik. Nem tudom elhelyezni végső és beteljesedett boldogságom rendjében, mert pillanatnyi, önző és felelőtlen.”

Igazából minden állítólagos „öröm” ilyen, ami megreked a pusztá érzéki élvezet vagy a felszínes vihogás szintjén. Főleg ha az ilyen örvendezésnek mások kárát vallják. Biztosan megdobhatta egy kissé az adrenalin szintjét a bátor cselekedete annak a valakinek, aki két hónapja ledöntötte a Mária szobrot a templomunk előtt. De ugyan mi célt ért el vele? Mit épített, szépített a világon? Mit fejlődött akár csak saját maga is ezzel a dologgal? Milyen öröm az, amikor valaki túlzásba viszi az evést vagy ivást, s ezzel rombolja saját egészségét és megbecsülését? Amikor valaki úgy létesít testi kapcsolatot embertársával, hogy annak igazi

célja, a gyermekvállalás és családalapítás eszébe sem jut. Igen, ezek az úgynevezett „örömök” céltalanok, iránytalanok. Semmi közük az ember igazi boldogságához. A valódi és hiteles örömök azonban beilleszthetők boldogságkeresésünk útvonalába. Közelebb visznek hozzá, nem pedig eltávolítanak tőle.

Advent III. vasárnapja az örvendezés vasárnapja. Az olvasmány Isten és az Ő népe kölcsönös örömről szól, amit az egymás iránti szeretetben élnek át. A nép örvendezve tapasztalja meg Isten szabadító, megbocsátó hűségét, felemelő jelenlétét, Isten pedig örvendezik, hogy a szeretete elfogadásra és viszonzásra talált. A szentleckében Szent Pál is öröme szólítja fel a keresztényeket. Méghozzá nem azért, mert „minden rendben van, nincs semmi gondotok és bajotok”, hanem éppen azért, hogy minden gond és baj közepette békére és vigasztalásra találjanak! Ne süllyedjenek bele a kétségbeesésbe, a haszontalan panaszáradatba, hanem Krisztus jelenlétét, közellétét megtapasztalva tegyenek meg minden tőlük telhetőt embertársaikért a szeretetben! „Emberszerető jószágokat ismerje meg mindenki!” Csakis az Isten szeretetéből kapott öröm képesíthet bennünket arra, hogy saját nem kis problémáink peremén túllátva hűséges kitartással másokért cselekedjünk akkor is, ha nekünk is segítségre lenne szükségünk. Az evangéliumban is azt látjuk, hogy a közeledő Messiással való találkozás örömteli izgalma veszi rá a Keresztelő János szavait hallgató korábbi bűnösöket, vámosokat, zsoldos katonákat, hogy változtatni akarjanak életükön: „Mit tegyünk? Miben legyünk mások?”

A Krisztussal való találkozás várásának öröme adja meg nekünk is az erőt ahhoz, hogy bűneink ellen hatékonyan küzdjünk, s adjon kitartást mások szolgálatában akkor is, ha számunkra sem könnyű az élet!